

Truyện Lục Diệp

Vnthuquan.net, 2009.

Anh trai, em gái

Bảy giờ sáng. Sau một đêm ngon giấc, ông mặt trời giật mình tung chăn ngồi dậy, nhìn xuống mặt đất. Cái nhìn ấy tạo nên những vệt sáng xuyên thủng màn mây, nhảy nhót trên cành lá và đổ xuống mặt đường.

- Úi da! nắng lên rồi!

- Tại em hết, nhanh chân lên!

Thằng anh gắt gỏng, kéo nhỏ em chạy thật nhanh.

- Anh hai, em làm rớt cái bông!

- Bông với hoa gì, phải chạy nhanh lên chứ!

Nhỏ em vừa chạy theo thằng anh vừa ngoái đầu nhìn lại tiếc nuối.

Mà không tiếc sao được, mấy cái bông hồng đẹp thế mà bị rơi lại.

Thiệt tình là nó tiếc lắm, tiếc chết được! Chạy tới đầu ngõ hai anh em Hạ dừng lại thở dốc. Thằng anh nhăn nhó:

- Đã hứa sáng dậy sớm đi hái hoa, cố bắt vài con bướm làm quà cho thằng Long mà em cứ ngủ, ngủ gù mà say như chết!

- Em có cố ý đâu mà... nhưng anh làm rớt bông Hồng của em, không chịu đâu!!

Thằng anh bực mình:

- “Bông” cái gì, “hoa” chứ không phải “bông”!

Thấy nhỏ em dường như sắp khóc, thằng anh bối rối:

- Mà rơi mắt có vài cái à... thôi nín đi, anh với nhóc đếm coi có bao nhiêu bông, tụi mình đi bắt bướm hén!

Hai đứa lôi cái bao ra và bắt đầu đếm. Thằng anh reo lên:

- Haha! Anh hai nhóc hái được hoa này đẹp ghê nè, xem nè, đẹp không!

Thằng anh xoay xoay cái nó gọi là hoa trong tay khiến nhỏ em tròn xoe mắt.

- Anh hai... nó ngộ ghê, bông sao không có cánh? mấy cái chấm vàng nhỏ li ti này là gì anh hai? Là hạt hay quả anh hai?!

- Ờ.. em phải hỏi là “hoa” sao không có cánh! À thì.. mấy chấm vàng nhỏ li ti này là.... là gì kệ nó chứ anh hai có biết đâu, đẹp... được rồi, hén!

Nói rồi thằng anh cười híp mắt, nó thật không biết gọi là gì nhưng cũng không muốn mất mặt với nhỏ em.

- Tổng cộng mình có 5 bông anh hai!

- 5 hoa

- Ừ ừ... không chịu đâu, 5 bông!

- Thôi kệ em... 5 bông thì 5 bông

Thằng anh quay đi, nhỏ em luống cuống chạy theo:

- Anh hai... mình có 5 hoa hi hi

Thằng anh cười bẽn lễn, nó nháy mắt nhìn nhỏ em:

- Nhóc ngoan, đi bắt bướm với anh!

Thằng anh cao được một mét, nhỏ em thấp hơn nó tới hai cái đầu.

Hai đứa lóc chóc ôm theo cây vọt bắt bướm hôm trước ba làm sẵn,

đi lòng vòng trong công viên. Mỗi lần nhác thấy một cánh bướm bay qua, thằng anh ngoắc nhỏ em chạy lại mở miệng bao chờ sẵn. Thời cơ đã tới, hai đứa im lặng rình rập cho tới khi con bướm tội nghiệp đậu yên một chỗ, thằng anh úp vợt xuống.cái ào...

- A! bắt được rồi, bắt được rồi! Anh hai bắt được rồi! Một con... có một con!!

- Một con chứ mấy con! Om sòm.. im lặng cái coi.... Giúp anh cầm cái cán vợt đừng nhúc nhích nó bay mất tiêu đó! Em cầm chắc một chút, anh hai bắt con bướm ra..

Thằng anh ra về “dân chuyên nghiệp” từ từ cúi xuống, một tay nó nắm lấy hai cánh của con bướm tội nghiệp qua màn lưới, một tay nó từ từ kéo cái vợt ra, nhẹ nhàng nắm lấy hai cánh của con bướm. Lúc này nó hí hửng bảo nhỏ em:

- Nhóc! Buông cái vợt xuống đi... rồi rồi... mở miệng bao ra anh hai thả con bướm vô... ừ từ từ thôi...

Nhỏ em mừng quỳnh, tay chân nó cứ bộp chộp sao đâu.. Tự dưng thằng anh la lên bai bãi:

- Trời trời đừng có mạnh tay quá nó nát bét bây giờ... con bướm nó mềm xèo hà!! em đừng cột cái bao chặt quá, nhẹ nhẹ tay thôi... ừ.. nói lỏng cái bao một chút..

- Vầy hả anh hai..

Nhỏ em líu ríu nói lỏng miệng bao... nó quỳnh quáng tới nỗi để hở miệng cao cả gang tay, thằng anh hết hồn, nó chồm tới nhưng chụp lại không kịp, con bướm vụt bay mất. Thế là mất cả buổi sáng (!)

- Thôi nín đi, nhóc! chắc Long nó thấy mấy cái hoa... ờ .. mấy cái bông.. là nó vui rồi, khóc hoài.. anh hai không thương đâu nín đi nghe..

Vốn dĩ thằng anh còn định la nhỏ em một chập, nhưng thấy nó tội quá nên thôi, ai bảo nó là người lớn, mà người lớn – anh hai... thì không được la lỗi con nít - nhất là em út nó nữa chứ. Miệng thì bảo nhỏ em đừng khóc, chứ bản thân thằng anh cũng tiếc đứt ruột, mặt nó buồn xo.

- Em nhìn gì thế?

- Anh, em nhìn mấy con bướm.. Hồi nhỏ tụi mình có thật nhiều kỷ niệm vui, mỗi lần nhớ lại em vẫn cảm thấy rất vui.

- Bây giờ anh em mình cũng rất vui mà... em có tiếc vì đã làm em của anh không?

- Em cũng không biết nữa.. Nhưng không bao giờ em tiếc hết, em luôn thấy hạnh phúc khi có anh bên cạnh. Em thật may mắn được làm em của anh...

Hạ nhìn mông lung về phía trước với đôi mắt đượm buồn. Hai anh em chợt im lặng, không gian đột ngột im ắng đến ngạt thở. Hạ nhớ lại mười năm về trước... Quá khứ như một khúc phim buồn quay chậm được ngâm vào một thứ nước có màu tro, từng khung hình, từng diễn cảnh dần hiển hiện rõ nét, bắt đầu là một bầu trời xám xịt... mưa đang đổ xuống ào ạt.

- Anh hai... mưa rồi sao ba mẹ chưa về anh?

- Em đừng lo.. ba mẹ về liền à, ba mẹ không quên mua bánh cho em đâu, anh hứa á!

Nhỏ em lim dim mắt, nó lên giường ngủ. Thằng anh ngồi học bài một hồi ngủ gục luôn trên bàn. Được một lúc thì cúp điện, thằng anh giật mình tỉnh dậy, nó đi kiểm mấy cây đèn cây thấp lên để sáng nhà.

Xoảng...!!

- Nhóc! Em sao vậy, đau không? Ai biểu đi lung tung.. ngồi đây đi anh hai thấp đèn lên cho sáng nha... em chảy máu rồi nè!!.. để anh hai xem coi, đau lắm không... đừng sợ nha có anh hai ở đây mà..

- Em dậy không thấy ai hết... hic... em đi kiếm anh hai..... đau lắm.. làm bể cái bình bông của mẹ rồi hu hu...

Thằng anh sốt ruột:

- Đừng lo quá... đưa tay đây anh băng cho, để anh hai nói mẹ được rồi..

- Em sợ..... mẹ đánh em hu.. hu...

- Anh hai đỡ cho mà.. Nói hoài không nghe.. khóc anh hai ghét lắm, nhóc nín đi anh hai thương!!

Hai đứa nhỏ đi ngủ mà bụng đói meo. Sáng ra thấy ba mẹ vẫn chưa về, thằng anh nghỉ học ở nhà chăm sóc em. Bụng thì đói mà tủ lạnh không còn gì ăn, nó vụng về vo nắm gạo bỏ vô nồi, bỏ thêm miếng nước rồi bắt lên nấu miếng cháo trắng. Vừa may tìm được cọng hành với củ gừng hôm trước mẹ bỏ đi không dùng, cộng thêm gói bột nêm Knor với cái trứng muối có mặt trên sòng chén từ ba bữa trước nên nó mừng hóm, giờ thì có cả một món cháo ra trò!

Chiều, hai anh em Hạ còn đang ngủ thì ba mẹ về. Bình thường ông bà sấm sủi và chửi diên bao nhiêu thì hôm nay lời thôi lếch thếch bấy nhiêu. Vừa vào đến phòng khách hai người đã cự cãi nhau, càng lúc càng to tiếng. Ban đầu mới chỉ là đấu khẩu, dần dà họ đôi sắc mặt, thóa mạ lẫn nhau.

- Bao nhiêu năm qua tôi đã chán ngấy cái vẻ ngoài giả tạo của ông, càng sống với ông tôi càng chán ngấy! Ông hiểu chưa, chán ngấy!!! Nói đến gần cuối, bà gằn lên từng tiếng như thể muốn khắc mấy con

chữ đó sâu vào một miếng gỗ cực dày. Mắt người đàn ông long lên giận giữ:

- Bà nghĩ bà là ai, bà tưởng tôi lại không chán ngấy bà đấy chắc? Bà tưởng ngần đó năm chung sống tôi lại không nhận ra bản chất thật của bà sao?

- Tôi thì thế nào? Dẫu tôi có thế nào cũng không đạo đức giả như ông.. gì chứ... công nhân viên chức gương mẫu.. giám đốc tài năng.. anh em tốt... Tôi khinh! Ông chỉ là thằng chuyên mua chuộc lòng người, lấy trộm đề án, bán đứng anh em..!

- Ừ thì bà hãy nhìn kỹ mặt thằng đáng khinh này đi, chỉ có thằng đáng khinh như tôi mới chấp nhận cưới bà... đừng quên bà chẳng phải tiểu thư danh giá gì.. tôi mang lại cuộc sống đầy đủ tiện nghi cho bà bao nhiêu thì bà càng làm tôi chán ghét bấy nhiêu, một đứa con trai bà cũng không thể sinh cho tôi được thỏa nguyện!

- Ông là đồ tồi... năm đó khi tôi sinh non, đáng ra ông phải lo lắng cho mạng sống của tôi hay chí ít cũng phải thương sót lấy thằng con trai tội nghiệp của ông đã chết ngay lúc mới chào đời..... thế mà ông làm gì.. ông sợ.... ông sợ không đạt được cái gọi là “gia đình gương mẫu”, ông sợ người ta cười vào mặt.. không có phúc có con trai nối dõi.... Ông làm gì? Ông giấu mọi người, ông xin con nuôi... một đứa trẻ cũng mới sinh.. cùng ngày, cùng tháng, cùng năm..... tôi thấy ông tài lắm...

Nói đến đó người đàn bà òa khóc nức nở. Trên gương mặt bà, những nếp nhăn bắt đầu nhảy múa. Và người đàn ông sau ngần đó năm, nét mặt vẫn lạnh lùng, lạnh như một xác ướp với đôi môi tím tái. Những thớ thịt ông run run khiến người ta mừng tượng vài con rít đang bò lổm ngổm dọc ngang. Ông tức giận vì cái “gia đình gương

mẫu” này đang tan vỡ. Nhưng không hề có vẻ gì là tiếc nuối. Chỉ một thoáng thôi, ông đã bình tĩnh trở lại, không xúc động, không sợ hãi trước những lời kết tội.

- Hạ! Em đang khóc đó sao?

Người đàn ông khẽ thở dài cay đắng:

- Bao nhiêu năm đã trôi qua... không ngờ quá khứ vẫn còn ở lại. Anh luôn mong những điều tốt đẹp sẽ đến với em, nhưng xem ra bấy lâu em không hề hạnh phúc. Hạ à.... sao em không để quá khứ rơi lại, hãy để nó rơi lại phía sau có được không?

Cô gái bé nhỏ khóc nức lên thành tiếng, nước mắt cô lăn dài trên hai gò má:

- Anh.... Em không thể.. Em xin lỗi.. Cuộc sống không dễ như người ta vẫn nghĩ, em đã rất cố gắng.. nhưng mà thật sự khó lắm anh.. hai.... Em ghét em lắm, em ghét cả cuộc sống này nữa...!

Người đàn ông nắm lấy tay Hạ và ôm cô vào lòng, anh ước gì mình có thể khóc, khóc trôi hết những nỗi đau. Ước gì anh có thể khóc hết nước mắt như mưa miền bão lụt, ước gì nước mắt anh cứ thế dâng trào, cuốn phăng những rác rưởi đời người. Ước gì anh có thể xoa dịu trái tim cô em gái bé nhỏ.. Như thể con con thú bị thương đang đấu tranh cho sự sống còn, người đàn ông ghì chặt Hạ trong vòng tay và thầm cầu nguyện một kỳ tích. Nhưng đã quá muộn cho tất cả. Hạ của anh sẽ không bao giờ trưởng thành hơn nữa, cô bé của anh đã ra đi vào một chiều mưa phùn tháng Bảy... mãi mãi ở cái tuổi hai mươi tràn đầy sức sống. Điều đó có nghĩa mái tóc cô sẽ không thể dài ra nữa, đôi môi cô sẽ không thể cười vui nữa, bước chân cô không thể để lại dấu ấn trên những con đường nữa.... Có lẽ đáng tội

cao từ lâu đã không còn đoái hoài đến ước muốn của kẻ bề tôi hèn mọn của Ngài nữa rồi. Có ai nghe thấy tiếng lòng anh đang chết dần chết mòn đó không? Có không?... anh biết là... không một ai..

- Anh hai, em sẽ không khóc nữa... tối rồi.. anh về với ba đi, em sẽ về với mẹ. Anh em mình sẽ lại gặp nhau, em đợi anh đó!

Hạ đưa tay lau khô nước mắt, cô nắm tay người đàn ông thật chặt rồi buông ra, cố gắng nở một nụ cười bình thản.

- Lần sau em sẽ không nhầm ai đó trên phố là anh nữa, em hứa đấy! Nhìn bóng dáng Hạ khuất dần sau những khóm cây, người đàn ông không khỏi ngậm ngùi.

- Hạ.. Anh xin lỗi... chỉ vì em lầm tưởng ai đó là anh.... Giá mà thật sự có lần sau, có một cơ hội nữa....

- Anh, mình về thôi, mọi người về hết rồi.

- Ừ.. mình về thôi em... hôm khác anh lại đến..

Người đàn ông đưa vợ ra xe, sau lưng anh nghĩ địa chòm dần trong bóng tối. Mới đó mà Hạ mất đã mười năm.. mười năm dài đằng đẵng, nhưng mãi mãi thời gian của em dừng lại ở tuổi hai mươi.

Lục Diệp

Dù chỉ một chút thôi

Đọc "thư gửi cho những người bạn trai, bạn gái sẽ quen" thấy khá là thú vị. Tự nghĩ trong lòng tại sao mình không thể viết, viết cái gì đó như "thư gửi bạn" chẳng hạn. Ừ thì thế là bắt đầu viết.

Thư gửi bạn,

Bạn, bạn là ai vậy? Bạn ở đây có thể là người viết, có thể là bạn, cũng có thể là những người bạn đã - đang - và sẽ gặp.

Bạn, hôm nay tôi đi trên đường, tôi nhìn thấy bạn. Bạn đi cùng một con đường với tôi, nhưng bạn hấp tấp vội vã đến nỗi đụng phải một đứa nhỏ. Bạn đụng nó, nhưng bạn bực mình vì nó làm vướng bước chân đang chạy vội của bạn, bạn mắng nó "sao không về nhà mà chơi!".

Bạn, cuối cùng tôi nhìn thấy bạn đến chỗ hẹn với một gương mặt khó đăm đăm, mồ hôi nhễ nhại. Tôi thấy bạn không kịp chào, đã kéo ghế ngồi ngay. Chỉ hôm nay bạn mới như thế hay bạn thường hay như

thế? Đã bao lâu bạn không biết giữ đúng lời hẹn rồi? Muộn là muộn, mặc dù muộn một chút vẫn tốt hơn muộn cả buổi trời, nhưng cuối cùng muộn cũng vẫn là muộn. Mà thời gian thì không nên phí phạm, bạn cũng đâu muốn phí phạm thời gian của mình, vậy đừng phí phạm thời gian người khác.

Bạn, bạn bắt đầu nói chuyện. Tôi ngạc nhiên vì tôi có thể nghe câu chuyện của bạn. Bạn rất có khiếu ăn nói, tiếng cười của bạn rất trong và giọng của bạn rất ấm. Nhưng đây là quán cafe phục vụ cơm trưa văn phòng cơ mà. Bạn có biết sự tạp nham của âm thanh khiến người ta mệt mỏi không nhỉ, mà.. bạn có biết nói cười lớn tiếng khi đang ăn trông như thế nào chẳng? Và bạn có điện thoại gọi đến. Tôi ngạc nhiên bạn vẫn để nhạc chuông phát gần hết cả một liên khúc dài. Có lẽ nhạc trữ tình êm dịu này bạn rất thích, và bạn vẫn cho rằng nó hay hơn bài hát quán đang mở maximum kia. Nhưng bạn ơi, không chỉ mình bạn có điện thoại di động đâu nhé.

Bạn, bạn dùng xong một thanh kẹo cao su. Tôi tưởng bạn sẽ bọc nó lại và vứt vào sọt rác như những công dân tiên tiến. Nhưng mà không, tôi thấy bạn quăng nó xuống đâu đó trong phạm vi bạn đang đứng. Bạn không biết hay cố tình "vô ý không biết" khi hành xử như thế nhỉ... Nhớ hồi học phổ thông, cứ mỗi lần trực vệ sinh các thầy cô lại bảo phải lau sạch bàn ghế, và cạy những lớp kẹo cao su đã đổi màu theo năm tháng trên nền gạch. Tôi chột giật mình, bởi bạn dù là ai đi nữa, bạn cũng là một công dân, một công dân của một đất nước - bất kể đất nước đó là quốc gia nào, một đất nước chắc chắn không phải là công trường phổ thông. Và bạn, đừng biến đất

nước của bạn thành một trường phổ thông.

Bạn, tôi thấy bạn nghiêng mình né cô bé bán vé số, ừ, chỉ "30 độ nghiêng" thôi bạn, nhưng bạn có thái độ "ghê sợ" cô bé. Tình trạng chèo kéo tôi cũng biết thật khó chịu, nhưng cái khó chịu đó tôi hiểu, tôi chỉ không hiểu nỗi sự tránh né của bạn. Trong một phút, tôi cảm thấy hình như bạn rất giàu có, và lần đầu tiên trong đời, bạn nhìn thấy một cô bé bán vé số. Bạn có thể im lặng không nói, bạn không cần phải tỏ vẻ xa lánh và thái độ trở nên cộc cằn băng tính như thế. Nếu là bạn, bạn có muốn bán vé số chứ? Xin hãy nhớ là không ai có thể tự lựa chọn một số phận ưu việt cho mình, dĩ nhiên bản thân mỗi người phải cố gắng vượt lên trên số phận, nhưng nếu họ không thể, nghĩa là họ đã chạm đến mức giới hạn của sự cố gắng đó rồi. Bạn có thể không thông cảm, nhưng đừng đánh vào sự thống khổ đó bằng cái sự khắc nghiệt của mình.

Bạn, bạn đã nhận lời hoàn tất phần việc công ty giao thêm, nhưng bạn có chắc mình sẽ hoàn tất được không? Đã bao lâu rồi bạn không đánh giá đúng khả năng của mình? Hình như dạo này bạn không trau dồi kinh nghiệm, cũng chẳng buồn ngó ngàng đến cái mình làm, mỗi ngày trôi qua như mỗi ngày? Bản vẽ thiết kế của bạn đẹp lắm, nhưng trông nó quen quá, quen lắm, mà không quen cũng không thể nào. Bởi bạn đã vẽ từng ấy bản thiết kế cơ mà, vay mượn - vá đắp.. Mà, bạn hình như cũng không biết sự quan trọng của lời cam kết nữa, bạn cam kết xong việc, nhưng thực tế bạn không làm nổi, quá nhiều việc. Bạn có biết bài học về giữ đúng lời hứa từng được học trong giờ giáo dục công dân không bạn? Mà, đừng phụ lòng tin của

người khác, đó là cách để người ta không phụ lòng tin của bạn. Hãy nhận những gì mình có thể làm, cố hết sức làm những gì mình có thể, và biết chỗ đứng chính xác của mình trong xã hội bạn biết không?

Bạn, bạn bắt đầu có quan niệm "ta là tất cả" rồi. Bạn không thể lúc nào cũng chỉ có một mình. Đời sống cần có sự cân bằng. Cân bằng trong mọi thứ, từ ăn uống đến tinh thần và công việc. Bạn đừng cho rằng bạn luôn có thể là tất cả, đồng thời luôn có thể có tất cả chứ! Cuộc sống, có những cái có rồi vẫn mất đi rất dễ, tình người chẳng hạn. Bạn có từng nghĩ đến bước chân mỗi mệt của bạn đang đòi hỏi quyền được nghỉ ngơi chưa? Bạn có từng cho rằng đôi mắt bạn đã kém mắt rồi, không thể nhìn thấy người thật tâm - tình thật lòng chưa?... Bạn hãy sống khác đi, để mà mọi thứ sẽ khác..

Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với bạn, nhưng tôi chỉ nói với bạn được ít thôi, bởi vì rồi thì bạn cũng sẽ hiểu...

Dù là một chút thôi, xin bạn hãy nhìn lại cuộc sống của mình.

thân,

tôi.

Lục Diệp

Màu đỏ của máu

Ngày xưa, trong một khu rừng nọ, có một cây cổ thụ ngàn năm sống nhờ vào linh khí của trời đất. Bộ rễ của cái cây đó bám sâu trong lòng đất, cứ mỗi khi sương sớm thấm vào những nhánh rễ to, chúng lại ẩm ướt và sáng bóng lạ thường. Rồi khi nắng lên, khi mặt trời rải đều những tia nắng màu vàng bao bọc khắp các nhánh rễ, chúng lại khô đi và phình to ra thêm nữa. Năm tháng qua đi, cho đến một ngày kia, nhánh rễ chính của cây cổ thụ giờ đã to đủ để chứa trong nó cả một chú bê con. Tối đó, trời bỗng nổi giông lớn chưa từng thấy. Từ trên bầu trời xám xịt, mưa trút xuống như những ngọn thác. Sấm sét gào lên dữ dội, xé rách màn đêm. Nước ào xuống xối xả trên mặt đất, những vết rạn nứt bắt đầu xuất hiện, lan dài ra mãi. Cây cối rạp rạp tất cả oằn mình xuống, gồng mình gánh chịu từng đợt mưa trong tiếng sét. Nhánh rễ chính của cây cổ thụ chợt nứt ra. Và từ trong đó, một con quỷ sứ nhảy ra.

Con quỷ sứ như vừa mới ngủ dậy, nó nhìn dáo dác, ngó nghiêng khắp nơi. Trông nó có vẻ đáng sợ nhưng không quá xấu xí như người ta thường liên tưởng đến loài quỷ dữ truyền kiếp. Con quỷ sứ có chiều cao bằng một nửa con người; tay, chân dài với những cái

móng nhọn hoắc màu xám ngoét như màu lông của nó. Con quỷ sứ có hai cái răng nanh dài và sáng bóng màu ngà, cùng với hàm răng lởm chởm nhọn hoắc và cái mũi khoằm xuống. Nó đi hai chân như con người, và đầu óc nó cũng mụ mị như một đứa trẻ mới sinh. Hai tai nó dài như hai tai của một con thỏ. Lưỡi nó thè ra dài như lưỡi của loài chó Becgie. Mắt nó thao láo như ánh mắt những con cú kiếm ăn trong đêm, và tinh tường như loài diều hâu trên cao tìm gà con dưới đất. Mưa gió, dông bão gần như đã tạnh hẳn. Con quỷ sứ đứng giữa rừng già lặng ngắt, nó hoang mang khi thấy nó chỉ có một mình. Vậy là nó bắt đầu ăn trái cây để sống qua ngày và học leo trèo như những chú khỉ. Cuộc sống của con quỷ sứ trải qua những ngày tháng vui vẻ, êm đềm nhất trong cuộc đời nó. Chính nó cũng lầm tưởng rằng nó cũng là một con vật bình thường như những con vật khác trong rừng. Và mỗi ngày, nó trèo lên những ngọn cây cao nhất, nhìn ra thật xa, về phía buôn làng. Con quỷ sứ tò mò nhìn những sinh vật đi đi, lại lại phía dưới ấy. Và nó thích thú với hiểu biết mới mẻ của mình: Họ là con người. Mà con người thì không phải con vật, con người không phải con vật, vì con người trông không giống con vật. Chứ tại sao gọi là con người, thì nó lại không biết.

Mùa đông chẳng mấy chốc lại đến. Một tốp thợ săn rủ nhau vào rừng săn cọp. Họ cần có áo da thú để che cái lạnh, phụ nữ và trẻ em cũng cần những tấm chăn êm ái có thể có thể giữ ấm. Thế là một ngày đẹp trời nọ, 10 người thợ săn khăn áo chỉnh tề, lăm lăm vũ khí lên rừng vào buổi sớm tinh mơ. Khi tiến sâu vào rừng, tốp thợ săn dừng lại. Họ ngạc nhiên khi nhìn thấy cây cổ thụ. Trước đây họ đã nhìn thấy nó, nhưng hôm nay nó quả thật đã khác rất nhiều. Cành lá sum xuê hơn, rậm rạp hơn, tán cây rộng đến nỗi ôm cả một khoảng trời

xanh trong trên kia. Thân cây to quá, họ tự nhủ ít nhất cũng phải 5 người ôm mới xuể. Còn rễ cây thì ôi thôi, tốp thợ săn nhìn thấy cơ mang nào là rễ cây, những nhánh rễ to và chắc chắn trông giống như những con trăn khổng lồ vươn mình về các phía, bò chi chít và bám sâu vào trong lòng đất mẹ. Và kìa, họ đã nhìn thấy một con vật mà họ không biết phải gọi là gì. Đó chính là con quỷ sứ của chúng ta. Con quỷ sứ còn đang say ngủ trong nhánh rễ to nhất – nơi mà từ đó nó được sinh ra. Nó nằm ngủ trong tư thế giống như một con cạp hấu đói đang ẩn nấp đợi chờ cơ hội phóng ào ra, chộp lấy con mồi. Mắt con quỷ sứ nhắm nghiền nhưng trông đáng sợ cũng giống như đôi mắt của loài cá sấu vùng đầm lầy đang ngủ say. Răng nanh nó nhô ra, cái lưỡi nó cũng thè ra giữa hai hàm răng. Cái lưỡi mới dài làm sao, trên đó bết một màu đỏ lè như máu. Bộ lông màu xám của nó cũng lốm đốm những vệt màu đỏ thẫm. Tốp thợ săn sợ hãi lùi lại phía sau, họ lấp đạn vào súng và tra những cây tên nhọn vào cung. Tiếng lách cách vang dậy, nhỏ thôi nhưng cũng đủ đánh thức con quỷ sứ.

Con quỷ sứ nghe động, nó giật mình vùng dậy. Trên người nó, một màu đỏ như máu loang loáng những vệt chảy dài, nhỏ từng giọt xuống đất. Tốp thợ săn không kiên nhẫn được nữa, họ hấp tấp bắn liên hồi vào con quỷ sứ làm nó chạy sâu vào rừng. Họ la lên và đuổi theo con quỷ sứ. Con quỷ sứ mãi miết chạy. Nó chạy trong sự hoảng loạn đến tột cùng. Nó không biết vì sao nó phải chạy trốn. Nó run rẩy..

Con quỷ sứ chạy thật nhanh về phía có một mảng dây leo đầy những thứ trái bên ngoài có màu trắng, trên đỉnh có một màu hồng phấn nhạt. Nó khyu chân xuống, và khấn khoản nhìn tốp thợ săn giờ đã

lần lượt có mặt đông đủ. Rồi con quỷ sứ đột ngột trèo lên giàn dây leo, hái một mớ trái lạ và trèo ngược trở xuống. Với bộ óc bé tẹo và non nớt của nó, con quỷ sứ không biết tại sao nó bị đuổi bắt. Nó muốn mời những sinh vật gọi là con người này ăn thứ trái cây mà nó thích nhất, biết đâu họ sẽ tha cho nó. Vì vậy nó giơ hai tay lên, hướng về phía tốp thợ săn. Nhưng kìa, họ không hiểu nó. Họ không hiểu nó, không cố hiểu nó, và cũng không muốn hiểu nó. Những con người này nhất mực cho rằng chính họ đã trông thấy con quỷ sứ xấu xa, ăn thịt người. Rằng chính họ đã thấy con quỷ sứ say ngủ trên vũng máu. Và giờ đây, nó đang bỏ chạy, họ sắp bắt được nó, họ sẽ bắt nó phải trả giá.

Một loạt đạn nữa vang lên..

Con quỷ sứ bỏ chạy và tốp thợ săn đuổi theo nó ráo riết. Một cuộc rượt đuổi giữa tốp thợ săn đầy căm hận và con quỷ sứ đầy sợ hãi lại tiếp diễn. Dưới ánh trăng sáng bị khuyết mất một nửa, những khuôn mặt méo mó, mệt mỏi hiện ra lần lượt. Những cái bóng cứ chực đổ ập lên nhau dưới mặt đất.

ĐOÀNG!!...

Con quỷ sứ bị thương, máu tứa ra trên cánh tay nó làm ướt đỏ cả một mảng lông màu xám. Có tiếng reo hò vang dậy, tiếng vỗ tay, và tiếng gọi nhau “đuổi theo nhanh lên!”. Tốp thợ săn không định dừng lại, họ tiếp tục tấn công con quỷ sứ bằng những phát đạn bắn ra như xé gió.

ĐOÀNG!!...

Cũng cánh tay lúc này, con quỷ sứ bị trúng thêm một phát đạn nữa. Máu nó phụt ra..

Con quỷ sứ chạy ngược về phía cây cổ thụ. Nó chạy nhanh đến nỗi

tóp thợ săn bỏ rút lại phía sau. Giờ thì con quỷ sứ dừng lại. Nó ngồi im lặng trong cái rế cây. Nó ngắm nhìn mọi thứ dưới sự tàn phá của con người. Dưới mặt đất mà nó đi qua, vô số chim chóc chết vì đạn lạc, cây cỏ bị dẫm lên và nhuốm máu. Đây đó sự căm thù có cả trong không khí. Hương rừng hôm nay trộn lẫn với mùi máu tươi của những con thú.. và cả của nó nữa. Thứ màu đỏ tươi có vị tanh tươi mà trước giờ nó chưa từng nếm thử. Nó cảm thấy đau đớn hơn bao giờ hết. Trong lòng bàn tay nó, thứ trái cây mà nó hái lúc này đã bị nó bóp chặt đến nỗi bề nát tất cả. Một chất lỏng có vị ngọt và thơm ướt đầm tay nó, đó là thứ chất lỏng có màu đỏ như máu mà người ta tưởng là máu thật. Con quỷ sứ tự hỏi tại sao con người lại đáng sợ đến như thế. Nó gào lên “GRR....!!” Trong sự hoang mang chưa từng có. Nó gào lên thảm thiết.

“Nó ở đây này...!”

Tóp thợ săn đã tìm đến.

Con quỷ sứ bắt đầu giận dữ. Chính lúc đó bản năng sinh tồn của nó trỗi dậy. Con quỷ sứ tức giận. Nó không chạy trốn nữa mà giương những cái móng sắc nhọn ra, nhảy bổ vào người thợ săn gần nhất và cào nát mặt ông ta trước cả khi tất cả họ kịp nhận ra điều gì. Con quỷ sứ tru lên một tràng uất hận “GRR!!...” vang dậy cả núi rừng. Nó ẩn nấp và điên cuồng tấn công bất cứ con người nào nó nhìn thấy. Và nó đã thực sự tấn công топ thợ săn. Một cuộc chiến giữa những người thợ săn can trường và một con quỷ sứ với bản năng sinh tồn diễn ra trong màu đỏ tung tóe của máu tươi. Con quỷ sứ cào rách mặt những người thợ săn bị nó vồ được, và quăng những cái xác trở lại cho bọn họ.

Trời sáng.

Dân làng tỏa đi tìm những người thợ săn.

Đã không còn ai sống sót.. Và con quỉ sứ cũng vậy. Nhưng nó không chết như những người thợ săn. Nó chết trong cái rễ cây thân yêu của mình, trên tay còn nắm chặt thứ trái màu trắng hồng nó rất thích.

Con quỉ sứ đã chết sau một giấc ngủ rất dài.

Lục Diệp

Nếu Cuộc Sống Là Lựa Chọn

Mọi người loay hoay thu dọn để kịp về Sài Gòn đúng lịch trình. Thu Yên vẫn đứng một mình, nàng chậm rãi đi ngược về phía biển. Hồi còn nhỏ Thu Yên không thích biển đâu, nàng thậm chí còn rất sợ biển là đằng khác. Nhưng bây giờ Thu Yên yêu biển nhiều lắm, những lúc buồn nàng lại ra thăm biển như để tìm về một sự an ủi không lời, một người bạn tri kỷ. Cái cảm giác của đôi bàn chân dẫm trên cát ướt, cái cảm giác của đôi bàn tay khi mò mẫm những con sò dưới làn nước, cái cảm giác thả ngửa trên mặt nước biển... làm Thu Yên vui thích. Luôn luôn vào những lúc đó, nàng nhận thấy sự thanh thản và bình yên chảy trong từng huyết mạch của mình.

Chiều rồi. Thu Yên tự hỏi giờ này Giang Phong ở đâu. Lâu rồi Thu Yên không gặp anh, nàng nhớ anh. Nhưng “nhớ” là một từ ngữ khá

mới mẻ trong từ điển sống của Thu Yên. Có ích gì đâu khi nhớ một người, mà bản thân nàng không có quyền thừa nhận điều đó. Thu Yên nhớ anh theo cách riêng của mình, và cũng giữ lấy nỗi nhớ đó trong trái tim riêng của mình. Vuốt lại mái tóc rối, Thu Yên ngồi xuống bãi cát. Mấy đứa nhỏ bên cạnh đang hí hục xây lâu đài cát. Bọn trẻ thật dễ thương, Thu Yên nhủ thầm. Bọn trẻ không để ý đến “người lạ”, chúng tiếp tục nghịch cát, rồi xây xây đắp đắp. Càng về chiều gió biển càng thổi mạnh, những manh áo bay lên phấp phật. Bọn trẻ đó không biết chúng đang xây một lâu đài cát hay sao? Gió to, sóng mạnh, rồi thì những đợt sóng cũng sẽ cuốn phăng lâu đài cát đó. Tại sao chúng không xây lâu đài cát phía trên kia nhỉ, nơi mà sóng không ào tới được? Nhưng nếu bọn trẻ xây lâu đài cát xa quá, nơi đó không có cát ướt, như vậy thì khó lắm. Chúng sẽ phải xách từng xô nước rưới vào đóng cát, một bãi cát khô khốc. Lại nữa, những đứa trẻ vô tư không như người lớn, Thu Yên tặc lưỡi, nàng cảm thấy buồn cười. Đúng là trẻ con không biết sợ xây lâu đài cát, chúng có thể xây nhiều lần, và đứng nhìn nó đổ vỡ nhiều lần. Người lớn khác rồi, người lớn không thích xây lâu đài cát nữa, có lẽ chúng ta sợ. Sợ cảm giác bất an, sợ thất bại, sợ phải khởi đầu lại...

Giang Phong thường đưa Thu Yên ra biển, có lẽ anh chính là người gieo thứ tình yêu đó vào sâu tận tâm hồn nàng, để rồi giờ đây mỗi lúc nghe tiếng biển rì rào nàng lại nhớ anh biết mấy. Tự nhiên buổi chiều buồn đến lạ. Thu Yên khẽ rùng mình khi hình dung ra cuộc sống của nàng nếu không có anh. Cách đây một ngày, Thu Yên đã nghĩ, ừ thì cuộc sống không có anh... cũng không đến nỗi nào, nàng vẫn sẽ sống như nàng đã từng sống. Một cô gái tự lập quá quen với sự cô đơn và cuộc sống chỉ có một mình. Nhưng thói đời là vậy, ngày hôm

nay bạn luôn có thể trở nên lạ lẫm với cái mà bạn đối diện hầu như mỗi ngày trong quá khứ. Vì thế mà “ngày hôm qua” sao lại xa lạ đến thế! Và nếu như cuộc sống là lựa chọn, Thu Yên biết nàng sẽ chọn Giang Phong. Và nếu như đó không phải là sự lựa chọn tốt nhất, nàng biết mình vẫn sẽ không thay đổi. Hấp tấp đứng dậy, Thu Yên vùng chạy lên bờ, vội đến nỗi đụng phải người đàn ông phía sau. Suýt chút nữa, hai người đã té nhào xuống bãi cát.

-Em vội quá đấy

Giang Phong, đúng là Giang Phong, Thu Yên sửng sốt nhìn anh. Theo như anh nói, lẽ ra giờ này anh đang ở phi trường. Có điều gì đó nàng chưa kịp hiểu, tại sao Giang Phong không lên chuyến bay đó, anh bị trễ chuyến bay, hay anh ở lại...

-Em tưởng anh đang ở sân bay..

-Không, anh đến đây với em

-Nhưng.. tại sao?

Giang Phong nắm tay Thu Yên, anh âu yếm nhìn nàng:

-Nếu như cuộc sống là lựa chọn, em biết không, anh sẽ chọn em, mãi mãi.

Thu Yên nhận thấy chính nàng đang bật khóc như một đứa trẻ

-Anh biết em cũng thế mà... phải không?

Lục Diệp

Nước Mưa Có Vị Mặn

An Nhiên lặng lẽ bước xuống những nấc thang hẹp ở góc cuối hành lang. Xung quanh cô ánh sáng bỗng dưng trở nên mờ nhạt đến lạ lùng. Chị Hà nói gì nhỉ, chị bảo An Nhiên hãy yêu đi để mà viết, khi không có tình yêu người ta vẫn viết được, nhưng có tình yêu rồi người ta sẽ viết khác. An Nhiên đưa tay vịn thành cầu thang, cô cảm thấy hơi chệnh choáng. Có lẽ không thể nào phủ nhận An Nhiên là một cây bút trẻ đầy triển vọng, cô sẽ có rất nhiều cơ hội để thăng tiến trên con đường sự nghiệp. Thế nhưng mà cũng không thể phủ nhận, không phải việc gì con người ta cũng có thể hoàn tất khi chỉ có một mình, mà An Nhiên lại chỉ có một mình. Đó có phải là điều tồi tệ nhất không nhỉ? Cô thấy mình không đáng phải lãnh nhận một kết quả như thế, một lý do hết sức buồn cười... chỉ là An Nhiên không có ai để yêu. Chẳng lẽ không có người yêu là một cái tội sao? Nếu như đó là lý do khiến người ta đánh giá thấp tài năng của cô thì thật quá đáng, họ hãy cứ viết đi, và liệu với cái tình yêu mà họ đang có, những án văn chương đó có thăng hoa và lấp lánh được như An Nhiên không thì biết! Tình yêu không thể biến một kẻ ngốc thành ra thiên tài, nó chỉ có thể biến một kẻ ngốc thành thiên thần trong mắt người tình, thế thôi! Ngược lại, không có tình yêu, không và chưa

yêu, người ta vẫn có thể viết, viết hết mình, sống hết mình trong thế giới riêng của họ.

An Nhiên cảm thấy giận run người, đó là lần đầu tiên cảm bản thảo trong tay cô chỉ muốn vò nát và vứt bỏ. Chị Hà làm An Nhiên giận thật sự, nếu chị Hà biết cô giận chị nhiều, chắc rằng chị sẽ chạy đến xoa dịu cơn giận dữ trong cô. Nhưng chị Hà không biết. An Nhiên biết chị Hà không hiểu sự bất mãn của mình, đơn giản vì... cô đã không hề giận chị. An Nhiên chỉ giận mình thôi, cô giận mình không biết lẽ thường tình nó phải thế, một tay không thể che cả bầu trời. Chiều nay Sài Gòn đổ mưa, đường phố trơn trượt đến nỗi người ta phải giảm tốc độ khi giao nhau với đường ưu tiên. Mà thường người Việt không thế, cứ không có cảnh sát giao thông là "vượt", thế mới biết đôi khi mưa cũng làm con người ta thay đổi.. hoặc ít nhất là bị buộc phải thay đổi. Lúc đi vòng qua vòng xoay ngã bảy Lý Thái Tổ, con bé đi phía trước đụng phải một ông già nhưng nó không biết nên vẫn cứ chạy về phía trước. Ông già và chiếc xe cà khở của ông té ngã trước đầu xe An Nhiên làm cô giật bắn mình. Nếu bạn bè, người thân mà nhìn thấy cảnh này chắc chắn họ sẽ nhào đến bảo An Nhiên xin lỗi đi và đỡ ông ngồi dậy. Lẽ thường tình thôi, thỉnh thoảng ý chí của cô không điều khiển nổi sự tự phát trong cô, cũng như cuộc sống của cô vậy, thỉnh thoảng nó vẫn mất cân bằng.

Mưa chiều không rát bằng mưa đêm, nửa đêm gần sáng hôm qua mưa cứ ào xuống từng chập. Hứng nước mưa bằng cả hai tay, An Nhiên ngửa mặt lên trời... cô nhìn thấy những chiếc lá đang rơi.. Những chiếc lá xoay nhẹ rồi rơi xuống, rơi thẳng xuống.. cô không kịp nhìn thấy một thoáng gió nào cả. Dưới mặt đường, một vũng nước mưa đang sóng sánh. An Nhiên khẽ cười mỉm, mĩa mai cái sự

thần thờ của chính cô. Cuối cùng An Nhiên cũng đi qua vũng nước mưa ấy, cô chợt muốn dừng lại nhìn xuống, cô bắt đầu nhìn chăm chú dấu rằng cô cũng không rõ mình đang quan tâm cái gì. Mưa rơi tí tách trên đầu trên vai An Nhiên nhưng cô không cảm thấy lạnh, có lẽ điều gì đó phía dưới kia làm cô xao động. Cái An Nhiên nhìn thấy không gì khác ngoài hình ảnh phản chiếu gương mặt của chính cô. Nước mưa làm mọi thứ dần trở nên nhạt nhòa, An Nhiên còn kịp nhận ra vị mặn quen thuộc của nước mắt, cô biết mình đang khóc... Vẫn chưa quá muộn để khóc cho sự cô đơn của cô, sự cô đơn ngay trong hào quang cô cực công xây đắp. Và mưa ngoài kia vẫn rơi, An Nhiên tự hỏi có bao nhiêu người từng nếm trải nước mưa có vị mặn...

Tôi Quen Ông Ấy

An Myron là một cái tên gây nhiều điều lạ lẫm dị kỳ cho những ai thoáng nghe thấy nó, cô biết thế. Nhưng hai dòng máu sản sinh ra sự sống bé nhỏ của cô cho phép cái tên đó tồn tại, chính bản thân cô cũng không ghét bỏ gì mà hoàn toàn ngược lại, cô thích được là “An Myron”, một An Myron sống trên đất Sài Gòn đầy bản lĩnh và tự tin. Chiều tan sở, An Myron cảm thấy bức bối và chợt dạ khi nghĩ đến việc còn đến những hai tiếng đồng hồ mới bắt đầu khóa học đồ họa. Vừa đúng lúc chạy ngang công viên Tao Đàn, An Myron bỗng nghĩ ra cách để giết thời gian, cô gửi xe ngoài bãi và hòa vào dòng người đang đi về phía công viên.

Công viên Tao Đàn kể từ hồi bị chia tách để thông đường, không gian cứ như bị cắt mất một phần gì đó quý lắm, nó khiến người ta ngột ngạt và phần uất làm sao... Bây giờ công viên không còn rào cản, nhưng khoảng trống cũ cũng không còn nữa, An Myron buồn buồn nhớ lại thời thơ ấu cùng ba mẹ đi dạo công viên, nó không nhạt

nhéo đến thế này.

- Chào cô, cô đang đi dạo à?

An Myron hơi ngạc nhiên, cô ngược nhìn người đàn ông đi bên cạnh. Ông vận áo sơ mi màu kem và quần tây màu sẫm, mang phong cách và dáng vẻ của một quý ông rất ư lịch thiệp. Cái nhìn của ông đầy thân thiện và những cử chỉ đó của ông không thể làm vào đầu được, hẳn là ông đã qua trường lớp đào tạo nghệ thuật giao tế hay nói chuyện trước đám đông, An Myron thầm nghĩ.

- Dạ vâng, ông cũng đi dạo sao? Đã lâu lắm tôi mới lại vào đây, cuộc sống đúng là tắt bật và quay cuồng!

Người đàn ông khẽ mỉm cười, ông hơi cúi người để biểu lộ sự quan tâm điều An Myron vừa nói. Sau một thoáng suy nghĩ, ông khẽ khàng:

- Nghe cô nói như có tâm sự thì phải, cô tên là gì nhỉ, tên tôi là Tuấn. An Myron tự hỏi cô có cần thiết phải tiếp chuyện với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ không, nhất là khi cô đang muốn ở một mình. Thật sự mà nói An Myron không hề hứng thú với việc nói năng lằng nhằng, không có mục đích cụ thể. Tuy nhiên sự lịch thiệp của người đàn ông tên Tuấn khiến cô không nỡ giữ im lặng.

- Tôi tên An Myron.. à không... ông có thể gọi tôi là An, như thế có vẻ thuận miệng hơn. Ông làm nghề gì?

- Tôi viết sách cô à, tôi là nhà văn, còn cô làm nghề gì?

- Dạ công ty thiết kế sáng tạo, cũng mệt mỏi. Ông thường đi dạo sao?

- À không, tôi thỉnh thoảng mới dạo công viên, thành phố mình ngày càng ít nơi có khí trời cô ạ, đêm không thể ngắm sao, ngày không thể trầm tư sâu lắng. Hình như mọi thứ cứ vùn vụt trôi qua, có khi mới vừa đêm đó, ngày lại đến ngay. Vừa đặt lưng nằm, mở mắt thì trời đã sáng. Nhà văn như chúng tôi thật cũng khổ sở quá, giống như đánh mất điều gì thiêng liêng lắm...

- Ông cảm thấy thế à?..

An Myron nhận thấy người đàn ông đi bên cạnh cô đúng là tư duy nghệ sĩ có khác, không thể nào lôi kéo dòng suy nghĩ của họ về thế giới thuần vật chất. Ôi những trần trở, thao thức, những tình cảm đời văn... cái cuộc sống phù hoa này liệu có xứng đáng với tâm hồn cao đẹp của con người ta chẳng! Hay họ phải sống lây lất, ngày ngật vì trót mang nghiệp văn chương? Tất cả chưa đến nỗi là một dấu chấm hỏi, nhưng vẫn cay đắng lắm thay...

- Uhm.. Tôi thấy thế, lĩnh vực của cô thiên về nghệ thuật chắc cũng khó mà dễ chấp nhận mọi thứ phải không?

- Dạ.. cũng khó, nhưng không khó mấy... Người ta cần phải biết điều chỉnh ông biết đấy, cần phải thế..

- Cách nói chuyện của tôi có làm cô chán không? Người ta vẫn bảo chúng tôi là những ông già lắm cảm. Thế hệ của chúng tôi qua rồi, lớp trẻ bây giờ nghĩ khác, làm khác cô à... có những quãng đời chúng tôi đi qua đầy những trải nghiệm đắng cay lẫn vui buồn. Trong thơ ca người ta ví von là có “mưa, hoa hồng, nước mắt, và bánh rán” đấy...cô cứ cười nếu thấy vui nhé!

An Myron khẽ mỉm cười, cô cảm thấy phần nào thư thái trở lại. Người đàn ông này thật lạ, đi bên ông cô nhận ra chính mình muốn thay đổi, muốn sống khác đi.. muốn bỏ qua mọi vướng bận, nghĩ suy.. kể cả những toan tính đời thường. An Myron chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình, cô im lặng. Hai người vẫn sóng bước bên nhau dưới những tán cây, đôi khi người ta cần biết một người bạn tinh thần, xa lạ hay quen biết để mà làm gì, chỉ cần ai đó cùng bước, cùng thưởng thức những khoảnh khắc lặng lẽ...

- Cô rất biết cách im lặng.. không phải cô gái trẻ nào cũng biết trân trọng trạng thái tĩnh của không gian và thời gian đâu. Nhưng được cái này thì mất cái khác cũng là lẽ thường cô ạ, cô có thường cảm thấy cô độc không?

An Myron bối rối, cô mím môi:

- Ông sai rồi.. chỉ đôi khi thôi...

- Cô có thể nói thật với tôi, như một người bạn già cô ạ

- Tôi sẽ chỉ nói dối khi tôi thấy nhất thiết phải như thế, nếu như ông thấy điều này đáng phải che giấu đến vậy!

- Xin lỗi cô... tôi không cố ý làm cô khó xử, thật không phải phép!

- Dạ... tôi hiểu.. ông chỉ muốn giúp tôi..

An Myron im lặng, cô thật sự cảm thấy nỗi xúc động dâng lên trong lòng. Có cái gì đó không thể nào kìm hãm được, nó như đang muốn thoát ra khỏi cơ thể cô, khao khát được tự do, được lên tiếng. Nó có thể là gì ngoài sự ức chế bấy lâu vẫn luôn thôi thúc cô nổi loạn?Ồ vâng... đó thật sự là điều cô muốn, không kìm nén, không phải kìm nén!! An Myron cần một ai đó để giải bày tâm sự, cô cần ai đó lắng nghe những cay đắng cô đã và đang nếm trải. Cô muốn như thế. Nhưng trên hết những nhu cầu bức bối đó, có một nhu cầu còn mãnh liệt hơn, khao khát hơn nữa: An Myron muốn điều khiển bằng được những xúc cảm của mình, đó là cách cô tồn tại và cô không muốn phá vỡ điều đó vì bất kỳ ai, bất kỳ điều gì, hay vì bất kỳ lý do gì. An Myron không được phép chống trả chính lý trí của cô, cô buộc phải tuân thủ quy luật cuộc sống mình đặt ra, cô được phép “muốn” nhiều

thứ, nhưng không được phép đánh đổi nguyên tắc sống để “đạt được” những nhu cầu đó.

- Không có cái gì tự nhiên chạy đến hay tự nhiên mất đi, cũng như không thể có sự quan tâm vô lý nào cả... tại sao ông quan tâm đến tôi?

An Myron vừa nói vừa bỏ mặc người đàn ông và đi nhanh về phía trước. Người đàn ông vẫn bước chậm rãi đằng sau, ông nói đủ để An Myron có thể nghe thấy:

- Cô An, cô nghĩ gì về sự quan tâm giữa con người với nhau?

An Myron đi chậm lại, cô nhận thấy mình đang mỉm cười. Một nụ cười trông có vẻ cay đắng hơn là mỉa mai..

- Sự quan tâm giữa con người với nhau à... không phải không có nhưng vẫn rất hiếm, ông biết đấy.. sáo rỗng và dối trá người ta thấy nhiều hơn. Đôi lúc tôi thấy cuộc sống cũng giống như một bài toán tích hợp những dãy tính phức hợp, mà con người ta là những con số âm – dương đối chọi nhau, gắn kết nhau chỉ để tạo nên cái gì đó hoàn chỉnh một cách tương đối. Thậm chí không có cả sự tuyệt đối trong cái khái niệm về tương đối. Dĩ nhiên tôi không có ý bao hàm tất cả, nhưng tôi lại không muốn tin vào kỳ tích, điều đó giống như vứt niềm tin của mình xuống đáy bể, và tôi rất sợ bị đuối sức khi cố vùng vẫy trong bể nước đó..

Người đàn ông chợt im lặng, ông cúi xuống tìm nhặt một chiếc lá, An Myron để ý thấy trên chiếc lá có một con sâu màu xanh, con vật mà cô ghét nhất. Người đàn ông chăm chú nhìn con sâu đang bò trên chiếc lá.

- Cô nghĩ thế thật à?

- Uhm.. một mặt nào đó..

- Cũng có thể.

- Ông tán thành?

- Uhm.. một mặt nào đó.

Nét mặt An Myron giãn ra, cô cảm thấy bình thản trở lại.

- Tôi hiểu. Uhm... không biết tại sao, nhưng cách nói chuyện của ông rất lạ. Thật buồn cười là... tôi bắt đầu quan tâm đến những câu trả lời mở của ông. Tất cả những câu hỏi và trả lời của tôi đều “đóng” nhưng ông thì ngược lại.

- Vấn đề là tôi giống cô ở chỗ chúng ta đều là loại người nhạy cảm và tinh tế, nhưng tôi không còn cơ hội để thay đổi cuộc sống, cô thì vẫn còn. Vì điều đó mà chúng ta khác nhau.

- Tôi không hiểu ý ông, tôi vẫn còn cái gì? Tại sao ông lại không?

An Myron hơi ngờ ngợ, cô bỗng có linh cảm về sự mất mát mơ hồ từ

những cảm giác sâu thẳm tận bên trong. Hình như cô đang hiểu ra cái gì đó, nhưng cái đó là gì thì cô lại không biết. Người đàn ông tên Tuấn vẫn bước những bước chậm rãi thật đều, nhưng ông đi đâu vậy? An Myron hốt hoảng nhìn quanh, mọi người vẫn đang đi dạo công viên và những tiếng cười nói vẫn đang vọng lại.

- Có điều gì làm cô sợ sao?

- Có lẽ.

- Thật ra tôi muốn mời cô về nhà dùng tách trà nóng, đã rất lâu tôi chưa trò chuyện với ai cả. Với người nhà, tôi chỉ là một ông lão già nua nói những điều lảm nhảm.

- Nhà ông ở đâu? Tôi không nhiều thời gian lắm... tôi còn khoảng 30 phút nữa thôi, thời gian qua nhanh thật... thế nhưng có lẽ thật buồn cười, nếu tôi nói tự này đến giờ đã có lúc tôi cảm giác thời gian đông cứng lại, chỉ có tôi và ông, và một không gian thật sự yên tĩnh đến lạ lùng.

An Myron đưa tay vuốt lại mái tóc, cô không quên kiểm tra lại thẻ xe và rút một ít tiền lẻ trong ví. Giọng người đàn ông vẫn trầm lắng:

- Cuộc sống của tôi gần đây khá tẻ nhạt kể từ ngày 16 tháng 7 năm 2004 cô ạ.. Mỗi buổi sáng tôi dậy rất sớm và ra công viên đi dạo, nhưng không hiểu sao bao giờ sương mờ cũng dày đặc, tôi không nhìn thấy ai để trò chuyện, chỉ có tiếng sữa của những con chó và tiếng mèo kêu vào ban đêm là hai thứ tiếng tôi cảm nhận được rõ ràng nhất. Tôi không nghe thấy tiếng còi xe nữa mặc dù tôi từng rất muốn không bao giờ phải nghe thấy, nó mới ồn ào làm sao!... Cô biết không, mỗi khi thức giấc, cái đập vào mắt tôi luôn là những lẵng hoa màu tím, bên trong có những đóa hoa trắng đủ loại. Tôi luôn muốn sờ thử xem chất liệu của chúng là gì, những đóa hoa đó gồm có loài nào.. Hồng hay Cẩm chướng, Lan hay Huệ.. nhưng lúc nào tôi cũng có cảm giác mênh mông.. không thể chạm được đến những thứ ấy. Cảm giác như thân mình cứ trôi bèo bồng.. tôi muốn níu kéo lại điều gì đó ngay cả khi biết mình không thể.. Thật sự rất khó chấp nhận rằng mình không tồn tại nữa cô à...

An Myron giật mình đánh rơi chiếc chìa khóa. Cô vội vàng cúi xuống nhặt lên, vừa kịp lúc nhìn thấy hình ảnh người đàn ông nhạt dần... nhạt dần trong màn đêm đang buông xuống. Chiếc lá có con sâu màu xanh nằm trơ trọi dưới đất. Nhìn sang phía bên kia đường, An Myron nhìn thấy một chiếc cờ báo tang đứng đưa trước gió. Hôm nay mới là ngày 16 tháng 7 năm 2004. Người ta nói những linh hồn không xác định được thời gian, họ không vượt qua thời gian cũng không đứng lại ở cột mốc thời gian nào cả.. họ “trôi” qua tất cả các

sự kiện mà không chạm được vào bất kỳ cái gì. Họ tìm được tất cả nhưng không thấy được tất cả. Họ ra đi nhưng chính họ vẫn ở đó... An Myron chợt cảm thấy lạnh run người.

- Tội nghiệp ông ấy, sống chết có số rồi, trời kêu ai nấy dạ.. Ông ấy là một bác sĩ giỏi, ông viết văn cũng rất hay, tiếc là không chữa được bệnh già.. ai cũng thích ông cả, giá mà cô từng nói chuyện với ông thì biết.

An Myron bần thần:

- Dạ... tôi quen ông ấy..

Lục Diệp

Nguồn: Lục Diệp (Hellomy 9)

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 19/06/2005 4:17:55 CH